

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 179.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000806288/facsimile.pdf> (tilgået 16. oktober 2021)

Anvendt udgave: Martin Luther

trøje-Tilværelsen, som var det første nye, der havde mødt ham herinde. En Stivnen, som for Resten at begynde med havde virket som en Afstivning, der havde gjort ham godt. Hver Bevægelse, hvert Ord foreskrevet og forud fastslaaet, de samme Andagtsøvelser til de samme Tider om Aaret nøjagtig eens hver eneste Dag og Nat. Forholdsvis lidt af det, han før havde kaldt Arbejde, men derimod Fasten og Vaagen og frivillig Frysning og andre Spøgelsler.

Og han havde jo drevet det stærkere end nogen af de andre for dog at være sikker paa, at det yderste var gjort — at han kunde naa til Syndstilgivelse og Fred — —

Men den var ikke kommet, — og der var vokset ny Ufred ud af selve disse Andagtsøvelser: han vidste sig aldrig sikker, om han havde gjort det ret, thi Forskrifterne var jo saa utallige, — aa, saa var den Tid kommen, da han rendte og gjorde sig til Nar i Kapitlet ved at spørge og med at øbekjende alle disse Ubetydeligheder, som man kun lo ad.

Ja, det havde saamænd været pinefuldt nok, mens det stod paa, og saa syntes det dog fredeligt i Sammenligning med det, som kom efter: den Gang han ret begyndte at lægge Mærke til sine *Tanker*, de Tanker, hvormed han udførte alle sine Andagts- og Bødsøvelser.

For midt under alt dette opdagede han nu, at han gik med Foragt i sit Sind mod mange af Brødrene i Klostret og ogsaa Vrede. Det var jo Dødssynd.

Der var især en af Munkene, Broder Antonius, som vakte hans Harmen ved sin Dovenskab og Nydeisessyge og sin Selvgodhed, — sin fuldkomne Sikkerhed paa, at han netop var, som en hellig Munk og Kirkens Mand skulde være.

Naar Antonius — imod Tavshedsløftet — stod og udbødte sig om sit Helbred: det var altid, som om det var et rent Mirakel, at han levede, og udeiukkende fordi Gud ikke *hunde* undvære ham, — han mente nemlig at have en Fejl ved Hjertet, som voldte, at han egentlig sletikke kunde leve. Saa endte han altid sine gudhengivne Taler om sit Helbred med at sige: »Men jeg spiser godt og drikker godt, og jeg har ingen Smerter,« — og saae sig rundt til de andre, som om han mente: Kan I forstaa det Guds Under?

Men det var ikke nok med saadan Foragt og Vrede,